

[Fogh Rasmussen]

set samme størrelsesorden. Ifølge den anden del af aftalen afskaffes det såkaldte arbejdsgivertilskud fra den 1. april 1987, og til gengæld afkortes arbejdsgiverperioden i dagpengeloven fra 13 til 5 uger. Netto giver denne del af aftalen en budgetforbedring på knap 1,3 mia. kr.

Denne aftale med Det Radikale Venstre er tilfredsstillende af flere grunde. For det første er der nu et flertal, som står bag en ramme for statens udgifter, og herved er der skabt mulighed for at fastholde en stram styring af statens udgifter. For det andet er resultatet blevet en finanslov for 1987, hvor der i praksis er balance mellem indtægter og udgifter. Og for det tredje er der inden for den lagte ramme blevet plads til reformer og fornyelser på en række vigtige områder. Men det finanslovsforslag, vi nu står med, er samtidig en påmindelse om, at der fortsat er brug for den yderste tilbageholdenhed med de offentlige udgifter.

Som det fremgår af finansministerens ændringsforslag til finanslovsforslaget, er tre væsentlige udgiftsposter i første omgang reelt holdt uden for den totalramme, som gjaldt, da finanslovsforslaget blev fremsat i august. Det gælder udgiften til aktieindskud i Storebæltsselskabet, det gælder udgiften til afkortning af arbejdsgiverperioden, og det gælder udgiften til afskaffelse af karensdagen. Dertil kommer, at den finanslov, som vi vedtager i morgen, reelt indeholder udmøntede budgetreguleringskonti på omkring 2,3 mia. kr. Denne regering har før vist, at den kan udmønte sådanne budgetreguleringskonti, men det er altså en understregning af, at det kræver en meget håndfast styring af statens udgifter at sikre realnulvækst på statens budget i 1987.

Venstre ønsker, at der skal fastholdes en meget stram offentlig udgiftspolitik. Det vil være helt uacceptabelt, hvis de sidste fire års resultater sættes over styr. Der er ikke plads til nogen som helst vækst i de offentlige udgifter. Totalrammen må overholdes meget nøje; ellers skrider finanspolitikken.

Venstre ønsker, at der skabes økonomisk baggrund for en sænkning af det alt for høje skattetryk, men der er to forudsætninger, der skal være opfyldt, før skatterne kan sænkes: for det første skal de offentlige udgifter holdes i ro, og for det andet skal underskuddet på betalingsbalancen være fjernet.

Budgetdepartementet offentliggjorde i maj en analyse, som viser, at det er realistisk at sænke skattetrykket frem mod år 2000. Analysen viser, at hvis der fastholdes realnulvækst i de offentlige udgifter, kan skattetrykket sænkes med 10 pct. frem mod år 2010, nemlig helt præcist fra 50 pct. i 1985 til 42 pct. i år 2000 og 40 pct. i år 2010. Men får de offentlige udgifter lov at stige med bare 2 pct. om året, vil skattetrykket vokse med 17 pct. frem mod år 2010, nemlig helt præcist fra 50 pct. i 1985 til 55 pct. i år 2000 og til 67 pct. i år 2010.

Jeg vil gerne understrege, at et skattetryk på 67 pct. ville være helt ødelæggende. Allerede med det nuværende skatte- og afgiftstryk har vi helt uacceptable forhold med grænsehandel og sort arbejde. En yderligere stigning i dette skattetryk vil simpelt hen underminere den officielle økonomi og udvikle en blomstrende undergrundsøkonomi. Derfor ønsker vi i Venstre, at skattetrykket skal sænkes, når vel at mærke de økonomiske betingelser er til stede. Men den første forudsætning er, at der fastholdes realnulvækst på de offentlige udgifter også i 1987.

Socialdemokratiet har jo stillet en række ændringsforslag til finanslovsforslaget. Samlet har Socialdemokratiet stillet forslag om merudgifter på 5,3 mia. kr. og merindtægter på 4,8 mia. kr. Nu vil jeg ikke gå i detaljer med ændringsforslagene, blot konstatere, at allerede sådan som forslagene ligger, indebærer de altså færre merindtægter end merudgifter; allerede som de ligger, indeholder de altså et underskud.

Dertil kommer, at i forhold til det finanslovsforslag, der vedtages i morgen, er der en endnu større underdækning på Socialdemokratiets ændringsforslag, fordi Socialdemokratiet i sine ændringsforslag har indregnet en afskaffelse af arbejdsgivertilskuddet, og det indgår som bekendt i den række af ændringsforslag, regeringen har stillet. Da man ikke kan regne det samme beløb med to gange, må det altså være sådan, at i forhold til det finanslovsforslag, vi vedtager i morgen, indeholder Socialdemokratiets samlede bunke af ændringsforslag en meget kraftig forringelse.

Jeg vil derudover hæfte mig ved de samlede samfundsøkonomiske virkninger af Socialdemokratiets ændringsforslag. Ifølge de beregninger fra Budgetdepartementet, der